

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

7. februārī

Šis ir pārbaudījumu piepildīts laiks daudziem no mums. Pandēmijas un ar to saistīto ierobežojumu rezultātā krīzi pieredz gandrīz visas dzīves dimensijas. Katrs no mums vairāk vai mazāk jau ir skarts vai nu no pandēmijas pašas, vai no ierobežojumiem, kas saistās ar to. Protams, tādēļ arī visa veida ziņās un mēdijos šī tēma aizņem lielāko daļu. Brīžiem neviļus gribas jautāt: vai pasaules citas, iepriekšējās grūtības ir mazinājušās? Protams, nē. Bet protams, mēs vairāk pievēršam uzmanību tam, kam dažādi uz mums nākoši impulsi mums palīdz mūsu uzmanību pievērst. No otras puses, nedaudz dīvaini ir arī tas, ka dažas garīgas institūcijas šo nenoliedzamo krīzes patiesību gandrīz vispār ignorē.

Bet visās krīzēs, arī šajā, ir labi, ja attiecīgā krīze neaizmiglo mums skatu, ja varam pievērsties ne tikai vienai sasāpējušajai tēmai, bet arī plašākam esības laukam mums apkārt. Tā arī mani šajā laikā īpaši uzrunāja kāds pants no viena no šai svētdienai paredzētajiem Baznīcas pārdomu tekstiem. Tie ir vārdi no 147.psalma 4.panta: "Viņš izskaita zvaigznes, cik to, un nosauc tās visas vārdos." Vismaz uz mani caur šiem vārdiem skan atgādinājums par esību, kas pārsniedz arī šo krīzi. Atgādinājums par nezūdošām prioritātēm - jā, arī par to, ka, protams, ir patiesas problēmas, kas ir jārisina, bet, ka var būt arī tā, ka mēs paši kādas problēmas sev un apkārtējiem izgudrojam, radām, un tā rezultātā neredzam patiesi svarīgo, nozīmīgo... Vai arī negribam kaut ko redzēt, vai negribam, lai citi ko redz? Vai jums nav bijusi līdzīga sajūta par kādām sastaptām negācijām, konfliktiem, kas varēja arī nebūt? Šķiet, arī pasaules garīgās instances un autoritātes ne vienmēr ir spējušas pievērst uzmanību attiecīgā laika realitātēm un patiesajām prioritātēm. Tas ir viens no iemesliem, kādēļ tradicionālās, iepriekšējās garīgās institūcijas un autoritātes arī šobrīd pieredz arvien lielāku krīzi, kas acīmredzot nemazināsies arī pēc pandēmijas. Šķiet, vairākas iepriekšējās garīgas institūcijas no atsevešināšanās no vēl ar tām saistītajiem cilvēkiem, tāpat kā no iegrīšanas abstraktās teorijās un dogmatiskā moralizēšanā, var glābt tikai atvērta pievēršanās realitātei

tās plašākajā nozīmē, arvien drošāka iziešana no to sienām. Vai tas tā ir...? Par šo, Radītāja neirobežotību, kurai varam tuvoties arī tagad, man liek nojaust iepriekš minētā 147. psalma vārdi. Tur ir runa par zvaigznēm... Arī viena no manām visspēcīgākajām dēseles pieredzēm ir saistīta tieši ar zvaigznēm, ar to vērošanu. Pilsētās dzīvojošie nereti ir aizmirsuši, kāda var būt zvaigžņota debess skaidrā naktī. Atceros, kāds šoks bija kādā ASV lielpilsētā dzīvojošiem jauniešiem, kuri nebija zvaigžņu pārbagātību aiz pilsētas gaismām nekad redzējuši, aizbraucot uz kalniem un paveroties gaišajās, jā - gaišajās nakts debesīs, kas bija nosētas ar zvaigznēm.

Pasaules lielās garīgās tradīcijas vismaz savos pimsākumos ir gribējušas pavērt cilvēku skatus plašākus, atvērt cilvēka sirdi, dvēseli, jā un arī prātu. To izjūt arī šo psalma vārdu autors, runājot par Radītāju, kurā ir aizsākums ne tikai mums pašiem, bet visam esošajam – arī zvaigznēm.

Šajā kontekstā atceros vienu no ļoti nozīmīgiem savas dzīves un teoloģijas skolotājiem - katoļu priesteri, man tuvāko profesoru Holy Names Universitātē un patiesu draugu, vairāku grāmatu autoru Džimu Konlonu (Jim Conlon). Esmu viņam par daudz ko pateicīgs, divu gadu gaitā, kurus ar viņu diendienā pavadīju, no viņa daudz guvis un mācījies. Sekojošie viņa rakstītie vārdi man šķiet dziļi zīmīgi:

"Viena no visdziļākajām un pilnīgākajām atziņām kuras cilvēks var sasniegt, ir spēja ieraudzīt, kā universs atklāj sevi arvien attīstībā esošā svētas mistērijas evolucionārā realitātē - tā vietā, lai saskatītu universu kā nocietinātu sistēmu, pieredzēt to kā realitāti, kas virza mūsu apziņu visaptverošā un dinamiskā procesā; uztvert šo svēto pasaules iezīmi, kas atklājas mūsu priekšā un būt pateicīgam par to; redzēt, ka dzīve ir dziļi noslēpumaina, ka tā ir svētuma klātesamība, ka tā ir dievišķa; apzināties, ka Dievs ir šeit ar mums patiesi dzīvs katrā brīdī, vibrējot ar prieku līdz pasaules esībai." Man šie vārdi šajā pandēmijas krīzes laikā palīdz dzīvot gaišāk, ar plašāku skatu. Varbūt arī jums...